

A titok

Szirmai Károly

Kilenc óra múlt. A fiatal pár a lépcső aljánál búcsúzkodott.

— Jó éjszakát! Köszönjük a szíves vendéglátást

— Jó éjszakát! — viszonzta az ajtóban álló köpcös, őszhajú, barátságos házaspár.

— Holnap este eljőjjenek! — szólta utánuk az öregember.

— Eljövünk! — kiáltotta vissza csengő hangján a szép, szőke, hullámos hajú fiatalasszony.

Aztán hallatszott, hogy hátuk mögött becsukódik az ajtó, megfordul a zárban a kulcs, s ők ketten egyedül maradtak a holdfényes éjszakában.

Mint két nagy, boldog gyerek, egymás kezét fogva és hintázva ballagtak a kavicsos úton. A parkhoz érve, a zömök, izmos fiatalember előre engedte feleségét, mert az út ösvényé keskenyedett.

— Menj előre, drágám — mondta. — De vigyázz, meg ne botolj a kiálló gyökerekben — figyelmeztette, bár nem volt rá szükség, mert a magasan függő hold bevilágított a kopaszodó üstökű fenyők közé.

A fiatal teremtés a park közepe táján hirtelen megtorpant, és ijedten kapott férje keze után.

— Jaj, Géza, nézd! — rebegte inkább, mint mondta. S babonás igézettséggel mutatott egy magányos juharfára, melynek vastag óriáskígyóként, benyúló ágán nagyfejű madarak ültek, és sárga szemükkel éberren kísérték mozdulataikat.

— Úgy félek — mondta halkán, férje karját megfogva.

— Mitől, kis csacsim? Hisz ezek baglyok — igyekezett megnyugtatni. Bizonyára a parkban szoktak éjszaka tanyázni.

— Én mégis félek. Olyan különösek, ahogy kitartóan minket néznek. Szinte már nem természetes.

— A baglyok ilyenek. Olykor egészen bevárják az embert, s még akkor sem repülnek el. Gyere, ne törődj velük.

A fiatalasszony előre indult, de útközben még visszatekintett a mozduatlanul üdögélő nagyfejű madarakra.

— Nézd, milyen világos a hold — mondta, amikor kiértek a parkból. — Még sohasem láttam ilyenek.

— Tévedsz, drágám — válaszolta a férje. — Máskor is volt már ilyen, csak nem figyelted meg. Ma azonban mindennek különös jelentőséget tulajdonítasz.

— Lehet. S én mégis úgy érzem, hogy ma este más a hold, nem olyan szenttelen, közönyös, mint rendszeren. Mintha tüzeesebb volna, több benne az izzás. — Ma este is más. Nem érzed?

— Képzeld. Bizonyára érzékenyebb vagy, mint különben, mert Gyulai különös élményeiről mesélt. Láttam, mennyire figyeled. — Nem szabad magadat képzelmédekbe hajszolnod. Otthon majd kiválasztok egy megnyugtató könyvet. Jó?

— Jó — ismételte a fiatalasszony gépiesen.

Férje észrevette.

— Kis madaram, nyugodj meg már — mondta.

Egy világossárga épület mellett kellett elhaladniuk. Szomszédaik laktak ott. A fiatalasszony nem állhatta meg, hogy meg ne jegyezze:

— Nézd, milyen mélyen alszik a ház, s milyen csend van körülötte. Mintha senki se laknék benne.

— Valóban — hagyta helyben az ura. — Dehát Bernáthék korán fekvő, maguknak élő emberek. Ha egyszer bezárkóztak, tőlük fölfordulhat odakünn a világ. Ők már ilyenek.

— Hát ez meg mi? — állt meg a fiatalasszony lakásuk lépcsőfeljárójához érve. — Nézd! — mutatott a sarkig tárt ajtószárnyra.

— Nem értem — válaszolta zavartan a férje. — Mikor elmentünk, bezártam.

A fiatalasszony dermedten nézett a nyitva álló ajtón a lakás titokzatos sötétségébe. Vajon mi lappanghat odabenn, micsoda szörnyűség vár reájuk?

— Most mit csinálunk? — kérdezte halkán.

— Nem tudom. De be nem mehetünk.

— Nem, nem! — tiltakozott felesége. — Látod, egész este valami nyugtalanítót éreztem mindenben, s te kétkedtélt benne.

— Női képzelmédeknek vettem.

— Pedig így nem maradhatunk.

— Nem. Vissza kell mennünk Gyulaiékhoz, hogy náluk töltsük az éjszakát. De előbb fölmegegyek és bezárom az ajtót.

— Nem, nem! — fogta meg karját a felesége.

— Így pedig nem hagyhatjuk.

— S mit gondolsz, ha az, aki kinyitotta, még benn van...

— Akkor reggel is ott találjuk. Bár ezt teljesen valószínűtlennek tartom.

— Még rágondolni is rettenetes, hogy ott várhat bennünket, mint egy bezárt, szabadulni nem tudó s ezért mindenre képes emberi fenevad. — Hagyd nyitva, hogy elmehessen — kérte.

— Nem. Megyek és bezárom — válaszolta határozottan a férje.

— Ne, ne tedd! — szeretne volna felesége visszatartani. — Az ablakokat is föl kellene tépni — sikoltott benne egy hang — hogy az, aki odabenn van, elmenjen, s a lakás megszabaduljon a gyötrő, ránehezítő titoktól. — De tiltakozó karja erőtlenül hanyatlott vissza, s tehetetlenül megadta magát sorsának.

Férje ezalatt kényelmesen fölballagott a lépcsőn, behúzta és bereteszelte az ajtót, kétszer rá fordította a kulcsot, és dolgavégzetten lefelé indult.

Felesége dermedten figyelte.

— Mit csináltál? — szeretett volna fölsikoltani. — Most bezártad a titkot, és sohasem lesz tőle szabadulásunk.

De ő, mintha észre se venné felesége levertségét, nyugodtan mondta:

— Így mehetünk is.

Elindultak hát. De a fiatalasszony pár lépésről visszanezett a bezárt házra. Most idegennek találta. Titokzatosság lengett, lebegett körülötte. A titokzatosság belülről szivárgott ki, és terjedt szét a levegőben. Úgy érezte, hogy ezentúl éjszakánként mindig ott settenkedik a vaksötét folyosón, és sohasem lesz tőle nyugta. Ó, bár sohasem tört volna be életükbe!

